ΝΤΟΥΡ ΝΤΑΓ (ΒΟΥΝΟ ΣΤΑΣΟΥ)

Ἐκ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Θεοφίλου τοῦ Μυροβλύτου - (Ἰουλίου 8)

…Ἔλαβε, ὁ Θεόφιλος, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης· καὶ ἀπὸ τότε περιεπάτει εἰς διαφόρους τόπους, διδάσκων καὶ ὠφελῶν τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Μετὰ ταῦτα, εὑρὼν τὸν **ἐπίσκοπον τῆς Ῥενδίνης κύριον Ἀκάκιον**, ἄνδρα εὐλαβῆ καὶ ἐνάρετον, συγκατῴκησε μετ' αὐτοῦ ὁ Ὅσιος. Τοῦτον δὲ τὸν ἐπίσκοπον Ἀκάκιον ἐχειροτόνησεν Ἀρχιερέα ὁ ἁγιώτατος ἐκεῖνος **Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θεῖος Νήφων,** Θεσσαλονίκης Μητροπολίτης πρῴην ἔτι ὤν· ὅθεν ἐκ τούτου ἦν φίλος γνήσιος τοῦ ἁγίου Νήφωνος ὁ θεῖος Ἀκάκιος.

Κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας ἦλθον ἐκ τῆς Αἰγύπτου γράμματα εἰς τὸν προῤῥηθέντα ἁγιώτατον Πατριάρχην κύριον Νήφωνα, διαλαμβάνοντα διὰ **τὰ μεγάλα καὶ φοβερὰ ἐκεῖνα θαύματα, ἅτινα ἐνήργησεν ὁ παντοδύναμος Θεὸς διὰ τοῦ τότε Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας κυρίου Ἰωακείμ**, εἰς καταισχύνην μὲν καὶ ὄνειδος τῶν θεοκτόνων Ἰουδαίων, εἰς καύχημα δὲ καὶ στήριγμα τῆς ἀληθινῆς καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως· ἡ δὲ ὑπόθεσις αὐτῶν ἔχει τοιούτως, ὡς ἐν συντόμῳ.

Ἐν ἔτει χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ ἕκτῳ (1486) ἀπὸ Χριστοῦ, συνέβη θανατικὸν μέγα εἰς τὴν Αἴγυπτον· διὸ εἷς ἰατρὸς Ἑβραῖος, ἔχων ὁ μιαρὸς μεγάλην ἔχθραν καὶ φθόνον κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐκήρυττεν εἰς ὅλους τοὺς Τούρκους καὶ διεφήμιζεν, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ θανατικοῦ εἰσὶν οἱ Χριστιανοί, ὡς ποιοῦντες μαγείας καὶ γοητείας, βάλλοντες ἓν ξύλον εἰς τὰ ὕδατα καὶ ῥαντίζοντες (ἐννοούσε τον ἁγιασμό), καὶ τούτου ἕνεκα ἀκολουθεῖ τὸ θανατικόν.

Ἡ φήμη αὕτη διαδοθεῖσα εἰς ὅλους τοὺς Τούρκους, ἔφθασε καὶ ἕως τὸν **Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Μέλεκ Μήναζ**, ὅστις, ἂν καὶ ὑπῆρχεν Ὀθωμανός, ἠγάπα ὅμως καὶ ἐσέβετο κατὰ πολλὰ τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην, τόσον διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὅσον καὶ διὰ τὴν φρόνησιν καὶ ἁγιότητα. «Οἶδε γάρ» (κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον) «καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετήν». Ὅθεν, οὐκ ἠθέλησεν ἐνοχλῆσαι περὶ τούτου, οὔτε τὸν Πατριάρχην, οὔτε τοὺς Χριστιανούς. Ὁ οὖν θεοκατάρατος Ἑβραῖος, ἰδὼν ὅτι οὐδὲν κατώρθωσεν ἐκ τῆς τοιαύτης ψευδοῦς φήμης καὶ συκοφαντίας, μετεχειρίσθη ἄλλον τρόπον καὶ ἄλλην μέθοδον.

Ὁ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως ἔτυχεν ἵνα εἶναι **ἐξ Ἑβραίων Ἀγαρηνός·** τοῦτον λοιπὸν τὸν ὑπουργόν, ὁμοῦ καὶ τὸν γραμματέα τῆς αὐλῆς, καταπείσας ὁ παγκάκιστος ἐκεῖνος Ἑβραῖος, ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Αὐτοὶ δὲ πάλιν οἱ δύο, ὑπέρμαχοι ὄντες τῆς ἀσεβείας καὶ ἐχθροὶ τῆς εὐσεβείας, κατέπεισαν διὰ διαφόρων τρόπων τὸν βασιλέα, καὶ ἔπεισαν αὐτόν, ἵνα κινηθῇ κατὰ τοῦ Πατριάρχου τῶν Χριστιανῶν. Ὅθεν, διὰ βασιλικῆς προσταγῆς, παρεστάθη ὁ Πατριάρχης εἰς τὴν αὐλήν· γενομένης δὲ ἐκτεταμένης διαλέξεως περὶ πίστεως, ἀνέφεραν οἱ ἀσεβεῖς τὸ τοῦ Σωτῆρος ῥητόν, τό: **«Ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖ τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ μεταβήσεται».** (Δηλ. ὁ ἔχων πίστιν ἔστω και ἐλαχίστην, ὅπως ἐλάχιστος ἐκ τῶν σπόρων εἶναι ὁ κόκκος τοῦ σιναπιοῦ, θά πεῖ εἰς τό ὄρος αὐτό: Πήγαινε ἐκεῖ !... Καί θά πάει).

Τούτου ἀκούσας ὁ Βασιλεύς, ἐπέβαλεν ὁρισμὸν εἰς τὸν Πατριάρχην, **ἵνα ποιήσῃ τὸ τοιοῦτον θαῦμα**, εἰς ἔνδειξιν τῆς αὐτοῦ πίστεως. Ὅθεν, ὁ Μακαριώτατος πατριάρχης κύριος **Ἰωακείμ**, ἔχων πίστιν ἀδίστακτον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐδέχθη εὐθὺς τὸ βασιλικὸν πρόστα-

γμα, **καὶ προετοιμασθεὶς τριημέρως διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς,** αὐτός τε καὶ ὅλον τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, ἐποίησε τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ φοβερὸν θαῦμα, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν· μετατοπίσας τὸ ἀπέναντι ἐκεῖσε ὄρος, ὅπερ καὶ ἕως τῆς σήμερον φαίνεται καὶ **ὀνομάζεται τουρκιστὶ «ντοὺρ ντάγ»** (στῆθι ὄρος).

Τοῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι βοηθοὶ τοῦ Ἑβραίου καὶ μὴ ἔχοντες τί ποιῆσαι, κατεσκεύασαν **ἓν θανατηφόρον φάρμακον** καὶ πείθουσι τὸν βασιλέα, ἵνα προστάξῃ τὸν Πατριάρχην πιεῖν αὐτό, προβάλλοντες αἰτίαν, ὅτι καὶ τοῦτο ὑπάρχει γεγραμμένον εἰς τὸ ἑαυτῶν Εὐαγγέλιον. Δεξάμενος καὶ ταύτην τὴν βασιλικὴν προσταγήν, ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Ἰωακείμ ἔπιεν ἀδιστάκτως τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνο φάρμακον ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οὐδὲν ἔπαθε κακόν. Εἶτα, πλύνας τὸ ποτήριον, ἔδωκε πιεῖν τῷ Ἑβραίῳ τῷ τοῦτο κατασκευάσαντι· ὅστις, διὰ προσταγῆς καὶ βίας βασιλικῆς τοῦτο πιών, εὐθὺς κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξεν.

Ταῦτα τὰ δύο μεγάλα θαύματα ἰδὼν ὁ βασιλεὺς καὶ λίαν θυμωθείς, εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τόν τε ὑπουργὸν καὶ τὸν γραμματέα· **ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Ἑβραίους ἔτι ἠθέλησεν ἀφανίσαι, ἐὰν μὴ ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης ἐμεσίτευεν.** Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς μόνην διὰ τοῦτο ποινήν, ἵνα φέρωσι τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως Καΐρου δι᾽ ἰδίων ἐξόδων· ὅπερ καὶ ἐποίησαν, κατασκευάσαντες μεγίστους καμαροειδεῖς ὑδραγωγούς, οἵτινες ἕως τὴν σήμερον φαίνονται. Ἐξ ἐναντίας δέ, ὁ βασιλεὺς τὸν Πατριάρχην ἐδόξασε μεγάλως καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ἐτίμησεν. Προσέτι καὶ αὐτὸς **ὁ βασιλεύς, γενόμενος Χριστιανός** καὶ ἀναχωρήσας κρυφίως τῆς πόλεως, ἐμόνασεν εἰς τὸ Σιναῖον ὄρος.

Αὐτά, λοιπόν, τὰ θαύματα μαθὼν ὁ προῤῥηθεὶς **Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θεῖος Νήφων,** εὐθὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας **τὸν ἐπίσκοπον Ῥενδίνης κύριον Ἀκάκιον,** ὅνπερ καὶ ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, ὁμοῦ καὶ τὸν ὅσιον τοῦτον **Θεόφιλον** καὶ ἄλλους τινάς, ἵνα μάθωσι καταλεπτῶς καὶ πληροφορηθῶσι καλύτερον τὰ γενόμενα. Ἔγραψε δὲ καὶ γράμματα εἰς τὸν **Ἀλεξανδρείας Πατριάρχην ὁ Ἅγιος Νήφων,** ἐν οἷς πρῶτον μὲν ηὐχαρίστει τὸν Θεόν, τὸν ἐπακούσαντα καὶ ἐνεργήσαντα δι᾽ αὐτοῦ τοιαῦτα θαυμάσια, ὥστε μὴ καταισχυνθῆναι τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν· δεύτερον δὲ παρεκάλει αὐτὸν δεχθῆναι εὐμενῶς τοὺς ἀπεσταλμένους.

Λαβὼν οὖν τὰ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος γράμματα ὁ μακαριώτατος Ἰωακείμ, ἐδέχθη φιλοφρόνως τοὺς ἀπεσταλμένους εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ μεγάλως ἀνέπαυσε καὶ ἐπεριποιήθη, καὶ μάλιστα τοῦτον τὸν Ὅσιον πολλὰ ἠγάπησε καὶ ηὐλαβήθη ὡς σοφὸν καὶ ἐνάρετον.

Ἐκεῖθεν, λαβόντες τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ θεοβάδιστον Ὄρος Σινᾶ· καὶ προσκυνήσαντες ἐκεῖ εὐλαβῶς, ὑπέστρεψαν διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ· κἀκεῖ τὰ ὅμοια ποιήσαντες, διῆλθον ἕως τῆς Δαμασκοῦ· ἐν ᾗ εὑρόντες τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀντιοχείας, καὶ γράμματα παρ᾽ αὐτοῦ λαβόντες, ὑπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου, ἀσθενήσας ὁ θεῖος Ἀκάκιος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· μετὰ δὲ τὸν τούτου θάνατον, λαβὼν ὁ Θεόφιλος καὶ ἐκ τοῦ Ἱεροσολύμων γράμματα, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Εὗρε δὲ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριαρχεύοντα τὸν ἀπὸ Ζίχνας Μητροπολίτην κύριον Παχώμιον (ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Ἁγίου Νήφωνος), εἰς ὃν καὶ ἐνεχείρισε τὰ γράμματα.

Ἰδὼν δὲ τὸν Θεόφιλον ὁ Πατριάρχης ἐχάρη μεγάλως ὡς συμπατριώτης· καὶ εὐλογήσας αὐτὸν καὶ εὐχηθείς, παρεκάλεσεν, ἵνα μείνῃ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ βοήθειαν, ὡς λίαν χρήσιμος διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ ἀρετήν. Ὑπακούσας, κατὰ τὴν ὥραν, εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Πατριάρχου ὁ Ὅσιος ἔμεινεν…